

Eerst moesten echter nog heel wat problemen uit de weg worden geruimd. Zo bleek allereerst dat Vredenoord voorkwam op de lijst van Monumentenzorg, iets wat de regenten lange tijd niet geweten hebben. Ook Kuijl's Fundatie zelf prijkte op die lijst, zodat opnieuw contact werd gezocht met de Rijksdienst voor de Monumentenzorg. In mei 1962 kwam ir. R. Meischke, directeur van de afdeling Restauratie van Monumentenzorg, op bezoek in Rotterdam om zich persoonlijk op de hoogte te stellen van de toestand waarin beide historische gebouwen zich bevonden. Gezien de slechte staat waarin Vredenoord verkeerde, net als de Fundatie niet onderheid en volledig uit het lood gezakt en met volledig ondergelopen kelders, verwachtten de regenten geen problemen rondom het van de monumentenlijst afvoeren van Vredenoord. Het was dan ook met enige verbijstering dat Van der Heyden in een brief van 28 mei 1962 aan de regenten rapporteerde over Meischkes bezoek. Hij schreef dat Meischke wel inzag dat het afbreken van Kuijl's Fundatie onvermijdelijk was, al zou hij zich nog eens duchtig moeten beraden indien afbraak zou worden verzocht voor b.v. het stichten van een bankgebouw. Van der Heyden vervolgde: 'Op het gebouw Vredenoord reageerde hij volkomen in strijd met mijn verwachting. Hij wenst dit gebouw te behouden. Weliswaar moet de kapel en de foeilelijke aanbouw worden afgebroken, doch het huis kan zijns inziens in zijn oude luister worden hersteld (...)'⁵⁰). Deze beslissing bracht de regenten opnieuw in ernstige moeilijkheden. Weer werden plannen gemaakt en het architectenbureau Van der Heyden en Moerman leverde tekening na tekening⁵¹). Het werd al snel duidelijk dat deze weg voor Kuijl's Fundatie een heilloze was. De kosten zouden gigantisch zijn en dan nog was Vredenoord voor de doeleinden van Kuijl's Fundatie vreselijk onpraktisch. Na bijna een jaar oponthoud, wist men ir. Meischke daarvan te overtuigen en op 1 april 1963 schreef Van der Heyden opgetogen dat Meischke bereidheid toont een toestemming tot afbraak van Vredenoord in welwillende overweging te willen nemen. Meischke verbond echter één voorwaarde aan deze toestemming. Het bleek een voorwaarde te zijn die definitief besliste over de toekomst van Kuijl's Fundatie. Van de zijde van het College van Regenten moest namelijk een voorstel worden ingebracht voor het behouden van het terrein van Vredenoord met zestien woningen en, en dat was het belangrijkste, met een volledig overgebracht hoofdgebouw van Kuijl's Fundatie⁵²).

De aanvankelijke vreugde werd al snel getemperd toen duidelijk